

Како је Светог владика Варнаву (Настиха) исцјелио Свети Василије Острошки

Након поклоњења пред моштима Светог Василија Острошког, епископ Варнава присутнима је испричао како је у младости исцељен водицом из Острога. Јеромонах Серафим (Кашић) замолио га је да то своје сведочење и писмено достави. Епископ је обећао да ће то учинити, и 4. септембара 1964 доставио исписано сведочење, које је отац Серафим преписао у манастирски летопис, приложивши оригинал.

Пише владика Варнава:

„У Господу драги оче Серафиме, како сам желео да Вам места испуним жељу и пошаљем опис из чуда Св. Василија Острошког, али због неодложних разлога нисам могао учинити, хитам да сада учиним, верујући да нисам закаснио.

Како држим за сигурно да Ви то преписујете у посебну свеску, то ћу Вам догађај изнети у контексту овог писма.

Био сам у четвртном разреду гимназије. Било је то у зиму 1929. године. У Сарајеву је владала епидемија шарлаха. А било је и на пар дана пред Св. оца Николаја, наше крсне славе, у кући се за славу ужурбано спремало. Мајка је месила посне колаче и спремала бакалар. Наша кућа се држала светих правила и закона и мој отац је био спреман и да не слави, пре него да се на Светог Николаја омрси.

И тада је гром ударио из ведре неба. Ја сам се тога дана једва вратио из школе. Одмах сам легао у постељу. Али, већ сутра ујутру кола за хитну помоћ одвезла су ме у болницу. Шарлах.

Кућа је нагло изменила цео изглед. Из градског физиката дошли су људи и на кућна врата ставили цедуљу са натписом 'заразна болест'. На плакату је била насликана мртвачка глава, знак смртне опасности за посетиоце.

Свети Никола те године је прошао у нашој кући тужно. Кућа је била закључана. Једина брига укућана била је моје здравље, мој живот. Био сам најтежи болесник у целом заразном одељењу. Већ су ме морали и везати. У врућици и бунилу хтео сам да скачем кроз прозор. Кад је докторима изгледало да је све свршено и изгубљено, допустили су да мајка дође и буде са мном у последњим часовима мог земаљског живота.

Када је мајка дошла, нисам је препознао. Већ сам био примио канфор инјекцију. Последњу помоћ. И тада, кад су се сестре и болничари разишли, када је мајка остала сама са мном, извадила је из ташне једну малу бочицу. У њој је била света вода острошка.

Дубоко, жарко и потресно, како само мајка може, моја мила мајка молила се Богу, и Светој Мајци Божијој, и Светом Чудотворцу Острошком. Ја се нисам могао сам подићи. Мајка ме је три пут запојила Светом Водицом, даром Светом Василија Острошког. Ја сам отворио очи. Препознао сам драгу родитељку и молитељку, своју сузну помоћницу. Помогла ми је да се придигнем и прекрстим. Заједно са њом читао сам Оче наш и пао у слатки сан, окрепљујући сан, који ми је донео здравље и живот до данашњег дана.

Тако је Свети Чудотворац Василије Острошки учинио оно што сва медицина није могла.“

(Преузето из књиге: Јован Јањић, Светолоносац у мраку: Свети Исповедник Варнава (Настић), Београд, 2018, стр. 145-146.)

pravoslavie.cl